

Karsinnat

Jared tiesi, että Jeesus Kristus oli hänen puolellaan.

Noelle Lambert Barrus
(Perustuu tositapahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Ranskassa.

Jared kuljetti palloa kentän poikki. Pelaajat juoksivat hänen ympärillään kengät vingahtaen lattialla.

"Olen vapaa!" Gabriel huusi.

Jared heitti pallon Gabrielille ja jatkoi juoksemista. Sitten Gabriel heitti pallon takaisin. Jared heitti pallon koriin.

SUIIIH!

Se meni sisään!

"Hienosti pelattu, Jared", hänen valmentajansa sanoi pelin jälkeen. "Karsinnat aluejoukkueeseen ovat muuten kahden viikon kuluttua."

Jared virnisti. Sen joukkueen karsintoihin kutsuttiin vain muutamia pelaajia.

"Karsinnat ovat sunnuntaina", valmentaja sanoi. "Luuletko, että pääset niihin?"

Jaredin innostus haihtui yhtä nopeasti kuin se oli syttynytkin.

"Sunnuntainako?" Jared kysyi.

"Kyllä. Onko se ongelma?"

Jared mietti asiaa. Tämä oli hänen mahdollisuutensa pelata todella hyvässä joukkueessa! Mutta sunnuntaisin hän kävi kirkossa ja keskittyi Vapahtajaan.

"Sunnuntait ovat minulle erityinen päivä", Jared sanoi. "Mutta puhun siitä vanhemmilleni."

Sinä iltana Jared istui vuoteellaan vanhempiensa kanssa. Hän heitteli koripalloaan ilmaan miettiessään. "Haluan todella pyrkiä siihen joukkueeseen", hän sanoi äidille ja isälle. "Mutta en halua tehdä sitä sunnuntaina. Tiedän, että Jumala on tärkeämpi kuin koripallo."

"Miten me voimme auttaa?" äiti kysyi.

Jared käänteli palloa käsissään. "Voimmeko pitää yhdessä rukouksen?"

Hän laitto koripallon pois ja polvistui äidin ja isän kanssa. "Rakas taivaallinen Isä", hän sanoi, "minä haluan tosi, tosi paljon tämän koripallojoukkueen karsintoihin. Mutta karsinnat ovat sunnuntaina! Tiedän, että sunnuntai on se päivä, jonka annan Sinulle. Mitä minä voin tehdä?"

Rukouksen jälkeen Jared tunsu lohdullisen tunteen.

"Miltä sinusta tuntuu?" äiti kysyi.

"En mene, jos karsinnat ovat sunnuntaina", hän sanoi. "Mutta minulla on tunne, että kaikki järjestyy."

Kaksi päivää myöhemmin Jaredin äiti sai sähköpostiviestin. Siinä sanottiin, että karsinnat olisivatkin lauantaina!

Jared voisi mennä karsintoihin ja pyhittää lepopäivän! Hän tiesi, että taivaallinen Isä oli kuullut hänen rukouksensa.

Seuraavien kahden viikon ajan Jared harjoitteli pelaamista mahdollisimman paljon. Kun suuri päivä koitti, Jared teki parhaansa. Hän juoksi kentällä nopeasti, teki parhaansa heitoissaan ja kannusti joukkueovereitaan.

"Seuraavat pelaajat jatkavat karsimista joukkueeseen", valmentaja sanoi ensimmäisen kierroksen jälkeen. "Kuunnelkaa, sanonko nimeänne."

Jaredin sydän jyskytti äänekkäästi. Valmentaja mainitsi yhden nimen. Sitten toisen. Ja sitten seuraavan. Jared tunsu toivonsa joukkueeseen pääsystä hiipuvan.

Pian valmentaja oli lukenut luettelon loppuun. Hän ei ollut maininnut Jaredin nimeä. Jared ei siirtyisi seuraavalle karsintakierrokselle.

Jared istui penkillä urheilusalin ulkopuolella ja tuijotti kengkiään. Hän oli tehnyt tosi kovasti töitä. Mutta tuntui kuin kaikki hänen ahkeroisensa olisi ollut turhaa.

Kun äiti kävi noutamassa Jaredin, tämä pudisti päätään. "En päässyt joukkueeseen."

Äiti kietoi hänet lujaan halaukseen. "Olen pahoillani, ettei siinä käynyt niin kuin halusimme", hän sanoi.

Jared veti syvään henkeä. Sitten hänen mieleensä tuli lohdullinen ajatus.

"Asiat eivät aina järjesty niin kuin haluan", hän sanoi. "Mutta Jeesus Kristus tietää täsmälleen, miltä minusta tuntuu. Hän on minun puolellani."

Äiti hymyili. "Olet oikeassa! Hän tosiaan tietää, miltä sinusta tuntuu."

Jared hymyili takaisin. Hän oli yhä surullinen, mutta hänestä tuntui paremmalta tietää, että Vapahtaja ymmärsi, miltä hänestä tuntui. Jared tiesi, että Jeesus rakastaisi ja tukisi häntä aina. ●

